

РЕШЕНИЕ

Номер 275 23.11.2020 г. Град София

В ИМЕТО НА НАРОДА

Софийски окръжен съд I Въззивен граждански състав

На 11.11.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Дора Д. Михайлова

Членове: Евгения Т. Генева
 Росина Н. Дончева

Секретар: Цветанка П. Младенова Павлова

като разгледа докладваното от Дора Д. Михайлова Въззивно гражданско дело № 20201800500537 по описа за 2020 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 73 от 11.05.2020 г., постановено по гр. дело № 1273/2018 г. по описа на РС – гр. С., съдът е признал за установено на основание чл. 422 ГПК по иска на ЗК „Л.И.“ АД срещу община С. задължението по заповед № 759/04.09.2018 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 959/2018 г. по описа на С.ски районен съд за 2018 година за заплащане от община С. в полза на З.к."Л.И." АД на сумите – 147. 40 лева главница, 44.92 лева - мораторна лихва за периода от 03.09.2015 г. до 03.09.2018 г., законна лихва от 03.09.2018 г. до окончателно изплащане на вземането, като като ответникът е осъден да заплати на ищеца направените разноси по делото в 375 лв. и направените разноси в заповедното производство в размер на 75 лева.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответника община С.. Жалбоподателят поддържа, че, обратно на събраните по делото доказателства, съдът е приел, че мястото, където е реализирано процесното ПТП, е общински път. Счита, че този участък е част от републиканската пътна мрежа, за поддържането на която отговорност

носи АПИ. Ето защо моли обжалваното решение да бъде отменено, а искът – отхвърлен. Претендира и присъждането на направените разноски по делото и юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по жалбата счита, че решението на районния съд следва да бъде потвърдено.

Софийски окръжен съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното.

Предявени са за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.), вр. чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, но неправилно.

Спорен на етапа на въззивното производство е единствено въпросът дали мястото, на което е настъпило ПТП, е път, стопанисван от ответника, и или е републикански.

Ангажирането на отговорността по чл. 213, ал. 1, изр. 1 КЗ (отм.), вр. чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД е обусловено от установяването на следните кумулативни предпоставки: наличието на валиден договор за имуществено застраховане между увреденото лице и застрахователното дружество /ищец/; заплащане на застрахователното обезщетение от страна на дружеството-ищец; предпоставките по чл. 49 ЗЗД – вреди; тези вреди да са причинени от лице, на което отговорният по чл. 49 ЗЗД е възложил работа; вредите да са причинени вследствие противоправно деяние при или по повод на възложената работа; причинителят да е действал виновно. Вината се предполага – чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

В производството по чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.) ответникът е трето лице по отношение на застрахователното правоотношение и той би могъл да противопостави на застрахователя всички свои възражения, които има срещу застрахования. Той разполага с възможността да направи възражения, които се основават на застрахователното отношение, в т. ч. и за липсата на валиден застрахователен договор, или за отсъствие на една от предпоставките, посочени в чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.).

Установено е по делото, че на 13.08.2014 г. между ищеца, като застраховател и В.Д.К., като застрахован, бил сключен договор за имуществено застраховане, клауза "Каско на МПС", клауза 1, с обект лек автомобил "Ф.П." с рег. №, собственост на застрахования, видно от свидетелство за регистрация – част II, със срок на застрахователно покритие от 00. 00 ч. на 22.11.2013 г. до 24. 00 ч. на 21.11.2014 г. – за този договор е предвидена писмена форма за действителност, която е спазена, а доколкото е сключен във формата на застрахователна полица, същата съдържа всички необходими задължителни реквизити по чл. 184, ал. 3 КЗ (отм.), в т. ч. описание на покритите рискове, извършено с препращане към Общите условия на ищеца, които застрахованият изрично е декларирал, че е получил, че е запознат с тях и ги приема. Несъмнено е също така, че съществувалият между страните договор за застраховка е включвал и обезщетяване при настъпването на щети на застрахованата вещ в резултат на пътнотранспортно произшествие – т. 1. 3 на раздел Клауза 1– всички рискове от Общите условия на ищеца за застраховане на сухопътни превозни средства без релсови превозни средства, които са представени по делото и са действали към момента на сключване на процесния застрахователен договор и представляващи неразделна част от него – чл. 186, ал. 1 КЗ (отм.).

Доказано е, че на 21.07.2014 г. застрахователят е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на 137. 40 лв.

(видно от разходен касов ордер от посочената дата, а и фактът на осъществяването от ищеца заплащане на застрахователно обезщетение не е бил спорен между страните).

Протоколът за пътнотранспортно произшествие е съставен от пътен полицай, който е длъжностно лице по смисъла на разпоредбата на чл. 179, ал. 1 ГПК, поради което и по силата на цитираната разпоредба представлява официален удостоверятелен документ относно обстоятелствата, които длъжностното лице – съставител - е отразило в него въз основа на непосредствените се наблюдения. Видно от текста на самия протокол, длъжностното лице е посетило местопроизшествието на място. Следователно наличието на дупка на пътното платно е отразено въз основа на негови непосредствени наблюдения. Това отразяване на основание чл. 179, ал. 1 ГПК съставлява доказателство за извършените от съставителя действия - длъжностното лице, видно от изричното отбелязване на протокола, е посетило мястото на ПТП, като видно от схемата, нарисувана върху самия протокол, на описаното място е била налице описаната в исковата молба дупка. В този смисъл са и събраните по делото гласни доказателства чрез разпит на свидетел. От протокола за ПТП, показанията на разпитания пред районния съд свидетел и заключението на съдебно-техническата експертиза се установява механизмът на произшествието, както и причинените имуществени щети. Според събраните писмени и гласни доказателства и заключението на вещото лице посочените вреди върху автомобила са настъпили в причинно-следствена връзка с попадането на автомобила в необезопасена и необозначена дупка на пътното платно. В протокола за ПТП е отразено, че тя се е намирала на третокласен път III – 6206 (пътя с. Д. – гр. С.). В същия смисъл са и събраните по делото гласни доказателства.

Ответникът е оспорил наличието на предпоставки за реализиране отговорността му в срока по чл. 131 ГПК с възражението, че мястото, където е настъпило произшествието, представлява

републикански път по смисъла на чл. 3, ал. 2 от Закона за пътищата /ЗП/. Въззивният съд намира това възражение за основателно. Видно от решение № 945 на МС от 01.12.2004 г., с което е утвърден списък на републиканските пътища, път 6206 - С. – М. – Г. - М. – е републикански, поради което и с оглед разпоредбите на чл. 19, ал. 1, т. 1 и чл. 30, ал. 1 ЗП задължен да осъществява дейностите по поддържането и ремонта му е не ответникът, а А."П.И.". А. като юридическо лице е органът, който осъществява дейностите по чл. 30, ал. 1 ЗП чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението. В конкретния случай именно бездействието на последните по изграждането, ремонта и поддържането на процесния път е довело и до неизпълнение на задължението по чл. 30, ал. 1 ЗП, поради което не ответната община носи отговорност за причинените при процесното ПТП вреди.

Следователно релевираната претенция незаконосъобразно е била уважена от първоинстанционния съд, поради което обжалваното решение подлежи на отмяна, а исковете следва да бъдат отхвърлени.

При този изход на спора на жалбоподателя следва да се присъдят разноските по делото – 25. 00 лева за държавна такса, както и 200 лева - юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното и въззивното производство.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, Софийски окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 73 от 11.05.2020 г., постановено по гр. дело № 1273/2018 г. по описа на РС – гр. С., И ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Застрахователна компания „Л.И.” АД против община С. искове за признаване за установено на

основание чл. 422, ал. 1 ГПК, че съществуват вземанията на ищеца за сумата от 147. 40 лева, представляваща застрахователно обезщетение, платено от ищеца на трето за процеса лице на 21.07.2014 г. по силата на застрахователен договор /полица/ № за застраховка “Каско” на лек автомобил "Ф.П." с рег. №, по повод настъпило на 10.07.2014 г. на републикански път 6206, от с. Д. към гр. С., ПТП, както и сумата от 44.92 лв. – лихва за забава за периода 03.09.2015 г. – 03.09.2018 г., ведно със законната лихва от 03.09.2018 г., за които суми е издадена заповед № 759/04.09.2018 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 959/2018г. по описа на С.ски районен съд.

ОСЪЖДА ЗК "Л.И." АД, ЕИК: да заплати на община С. разносните по делото – 25. 00 лева за държавна такса, както и 200 лева - юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното и въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____